

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 7/12
08.02.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Bate Cvetkovića, predsednika veća, Nevenke Važić, Anđelke Stanković, Ljubice Knežević-Tomašev i Veska Krstajića, članova veća, sa savetnikom Vesnom Veselinović, zapisničarem, u krivičnom predmetu okrivljenog P.G, zbog krivičnog dela nasilje u porodici iz člana 194. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakonika, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz broj 10/12 od 09.01.2012. godine, podignutom protiv pravnosnažne presude Apelacionog suda u Beogradu Kž1 broj 2786/11 od 30.06.2011. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 422. stav 3. ZKP-a, dana 08.02.2012. godine, doneo je

P R E S U D U

Delimično se UVAŽAVA zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Ktz broj 10/12 od 09.01.2012. godine, kao osnovan, pa se utvrđuje da je pravnosnažnom presudom Apelacionog suda u Beogradu Kž1 broj 2786/11 od 30.06.2011. godine, u korist okrivljenog P.G. povređen krivični zakon, odredba člana 369. tačka 4. ZKP-a u vezi člana 57. stav 3. KZ i člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, dok se zahtev za zaštitu zakonitosti u delu koji se odnosi na povredu krivičnog zakona iz člana 369. tačka 3. ZKP ODBIJA kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Drugog osnovnog suda u Beogradu K 156/11 od 18.03.2011. godine okrivljeni P.G. oglašen je krivim zbog krivičnog dela nasilje u porodici iz člana 194. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakonika i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od dve godine u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 27.12.2010. godine pa nadalje. Okrivljenom je na osnovu člana 84. KZ izrečena mera bezbednosti obaveznog lečenja alkoholičara te je određeno da će se mera izvršiti u zavodu za izvršenje kazne zatvora ili odgovarajućoj zdravstvenoj ili drugoj specijalizovanoj ustanovi i da će trajati dok postoji potreba za lečenjem, ali ne duže od izrečene kazne zatvora kao i da će se vreme provedeno u ustanovi za lečenje uračunati u kaznu zatvora.

Na osnovu člana 196. stav 4. ZKP okrivljeni je oslobođen dužnosti da naknadi troškove krivičnog postupka te je odlučeno da isti padaju na teret budžetskih sredstava.

Presudom Apelacionog suda u Beogradu Kž1 broj 2786/11 od 30.06.2011. godine delimično je uvažena žalba branioca okrivljenog P. G, pa je preinačena prvostepena presuda u delu odluke o kazni tako što je okrivljeni zbog krivičnog dela nasilje u porodici iz člana 194. stav 3. u vezi stava 1. KZ, za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim, na osnovu odredbi člana 4, 42, 45, 54. i 63. KZ osuđen na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine u koju će mu se uračunati vreme provedeno u pritvoru od 27.12.2010. godine do upućivanja okrivljenog u ustanovu za izdržavanje kazne, dok su žalbe Drugog osnovnog javnog tužioca u Beogradu i branioca okrivljenog, u preostalom delu odbijene kao neosnovane, a prvostepena presuda u nepreinačenom delu potvrđena.

Protiv pravnosnažne presude Apelacionog suda u Beogradu Kž1 broj 2786/11 od 30.06.2011. godine, Republički javni tužilac podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti zbog povrede krivičnog zakona iz člana 369. tačka 3. i 4. ZKP-a i bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, s predlogom da Vrhovni kasacioni sud uvažanjem zahteva utvrdi da je navedenom presudom Apelacionog suda u Beogradu povređen krivični zakon i učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka u korist okrivljenog P.G.

Vrhovni kasacioni sud je održao sednicu veća u smislu člana 422. stav 3. ZKP-a u prisustvu branioca okrivljenog, advokata M.P, po zameničkom punomoćju, a u odsustvu uredno obavještenih Republičkog javnog tužioca i okrivljenog P.G, na kojoj sednici je razmotrio spise predmeta zajedno sa navedenom pravnosnažnom presudom, pa je, po oceni navoda u zahtevu za zaštitu zakonitosti, našao:

Zahtev je delimično osnovan.

Vrhovni kasacioni sud je našao da se osnovano u zahtevu za zaštitu zakonitosti ukazuje da je pravnosnažnom Apelacionog suda u Beogradu Kž1 broj 2786/11 od 30.06.2011. godine učinjena povreda krivičnog zakona iz člana 369. tačka 4. ZKP u vezi člana 57. stav 3. KZ, jer je drugostepeni sud odlučujući o kazni prekoračio ovlašćenja koja ima po zakonu i to u korist okrivljenog P.G.

Naime, odredbom člana 57. stav 1. KZ propisane su granice ublažavanja kazne, u slučajevima kad postoje uslovi za ublažavanje kazne iz člana 56. KZ. Međutim, odredbom stava 3. člana 57. KZ, propisano je da se izuzetno od stava 1. tog člana ne može ublažiti kazna učinocu krivičnog dela koji je ranije osuđivan za isto krivično delo. Mogućnost da se ovo ograničenje za ublažavanje kazne isključi predviđena je u stavu 4 člana 57.KZ i postoji samo u situaciji kad je sud ovlašćen da okrivljenog oslobodi od kazne, što ovde nije slučaj.

Imajući u vidu da je odredbom člana 194. stav 3. u vezi stava 1. KZ za krivično delo nasilje u porodici propisana kazna zatvora od dve do deset godina, Vrhovni kasacioni sud je našao da je drugostepeni sud, time što je okrivljenom za navedeno krivično delo ublažio kaznu ispod posebnog minimuma i osudio ga na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, i pored toga što je okrivljeni već bio pravnosnažno osuđen za isto krivično delo, jer je presuda Drugog osnovnog suda u Beogradu K 2612/10 od 27.09.2010. godine, postala pravnosnažna 21.10.2010. godine, dakle pre izvršenja radnje krivičnog dela od 27.12.2010. godine, postupio suprotno odredbi člana 57. stav 3. KZ i na taj način odlukom o kazni prekoračio ovlašćenja koja ima po zakonu, vezana za ublažavanje kazne, učinivši u korist okrivljenog povredu krivičnog zakona iz člana 369. tačka 4. ZKP-a, u vezi člana 57. stav 3. KZ.

Po oceni Vrhovnog kasacionog suda, u vezi navedene povrede zakona, osnovano se zahtevom za zaštitu zakonitosti ističe da je drugostepeni sud svojom presudom učinio i bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP-a u korist okrivljenog P.G, jer u izreci presude ne navodi član 56. KZ koji je osnov za ublažavanje kazne niti je u obrazloženju presude dao razloge o ublažavanju kazne okrivljenom što drugostepenu presudu čini nejasnom.

Drugostepeni sud se, dakle, uopšte ne poziva na odredbe člana 56. KZ koje propisuju koji zakonski uslovi moraju biti ostvareni za ublažavanje kazne, a u obrazloženju ne navodi ni jedan od zakonskih uslova za ublažavanje kojim se rukovodio kod preinačenja odluke o kazni. Takođe se ne poziva ni na odredbu člana 57. koja predviđa granice ublažavanja kazne, čija primena je neophodna da bi se kazna mogla ublažiti ispod zakonom propisanog minimuma za učinjeno krivično delo, a što je drugostepeni sud u konkretnom slučaju očigledno i učinio, iako za to nije bilo zakonskog osnova, pa je, s toga, drugostepena presuda u tom delu nejasna, što sve čini povredu postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP.

Ocenjujući, dalje, zahtev Republičkog javnog tužioca, Vrhovni kasacioni sud je našao da se neosnovano zahtevom za zaštitu zakonitosti ukazuje da je drugostepeni sud ublažavanjem kazne okrivljenom na napred opisan način, povredio krivični zakon i iz člana 369. tačka 3. ZKP. Ovo s toga, što se navedena povreda krivičnog zakona odnosi na pogrešnu primenu zakona u pogledu krivičnog dela koje je predmet optužbe, a u ovom konkretnom slučaju se radi o prekoračenju ovlašćenja koje sud ima po zakonu prilikom odmeravanja kazne.

Iz iznetih razloga, Vrhovni kasacioni sud je postupajući na osnovu člana 30. stav 1. Zakona o uređenju sudova, i primenom člana 425. stav 1. i 2. ZKP-a, samo utvrdio povrede zakona, ne dirajući u pravnosnažnu sudsku odluku s obzirom da je zahtev podignut na štetu okrivljenog, dok je na osnovu člana 424. ZKP-a zahtev u ostalom delu odbio kao neosnovan i odlučio kao u izreci presude.

Vesna Veselinović,s.r.

Bata Cvetković,s.r.